

L'estratègia convergent canvia l'Estatut pel clàssic estira-i-arronsa

CiU ha abandonat

JORDI FONT

AVUI, 07/11/10

La nova etapa que propugna CiU consisteix a deixar enrere el nou Estatut, aquesta nosa que dificulta el feliç retorn al clàssic estira-i-arronsa. Aquí és on CiU es troba amb el PP i amb tots aquells que, de grat o a desgrat, es pleguen a la lògica del nacionalisme espanyol. Estan d'acord a rescatar la relació entre Catalunya i Espanya d'on l'havia duta el govern d'Entesa, de l'incòmode terreny del projecte comú –que no pot ser altre que un projecte federal i plurinacional–, per situar-la de nou en el terreny de “la *conllevancia*”, en el qual tots plegats hi tenen la mà trencada.

La nova etapa anunciada per CiU, però, no es limita a això. També conté el brindis al sol del “concert econòmic”, que tothom sap impossible en el marc de l'actual Constitució. Tant se val: no es tracta pas d'arribar-hi, sinó d'aixecar una pastanaga que, per la seva suposada audàcia, desconcerti i entretingui l'independentisme més incaut, tot maquillant CiU amb una aparent i útil capa de radicalitat davant de l'ordre estatal vigent, tal com demanen les expectatives alimentades d'ençà de la sentència contra l'Estatut i la manifestació del 10-J.

Més encara, el concert econòmic permet substituir la incòmoda batalla política en favor de l'Estat federal i plurinacional per una batalla de perfil més baix, merament econòmica. Massa homologable, per cert, al tòpic del “nord ric contra el sud pobre i massa subvencionat”. És evident que la solidaritat ha de ser degudament pautada, perquè no esdevingui un frau contra qui l'exerceix. Però és un disbarat polític reduir el plet del

catalanisme a la sola dimensió econòmica. Tant pel que té aquesta de reclam envers algunes de les passions humanes menys desitjables com perquè la causa nacional de Catalunya no pot expressar-se tan sols en xifres: el discurs polític, el discurs nacional, ha de ser, abans que res, un discurs moral, un discurs d'ideals que es tradueixen en projecte i en cultura ciutadana.

És especialment desolador veure alguns independentistes seduïts pels desafinats cants de sirena de CiU. Fins i tot l'amic Salvador Cardús, l'altre dia, queia de la seva muntura, fulminat per la il·luminació d'un sant baró, a qui l'argumentari independentista havia inclinat cap a CiU... També fa molta pena veure l'eufòria amb què els convergents més ingenus donen per superat l'Estatut que Artur Mas va ajudar a pactar (a la baixa) perquè “ja ha arribat l'hora”, mentre altres coreligionaris, molt més utilitaris, amb el seu particular cove en bandolera, se les prometen felices davant la pesca que els augura el mar encalmat d'una nova *“conllevancia”*...

CiU ha adquirit una greu responsabilitat en suspendre la partida. Amb el nou Estatut i el mateix pacte constituent de 1978 accidentats, a mans d'un Tribunal Constitucional contaminat i espuri, la partida es precipitava cap al seu moment més decisiu. Només calia esperar que l'Espanya democràtica, amb la qual havíem pactat l'Estatut a les Corts, respongués de forma meditada, formal i institucional, amb el benentès que tan sols hi cabien dues respostes: “Anem a restablir els nostres pactes i a fer-los avançar” o bé “Tal com entenem Espanya, Catalunya no hi cap”. Però no ha calgut. S'ha produït el miracle que no gosaven ni imaginar. CiU els ho ha estalviat: ha abandonat la partida de manera unilateral i ha esbarriat les fitxes.